

DLA NOTATEK

Wydawca: Sp. z o.o. «Nauka i studia»

Redaktor naczelna: Prof. dr hab. Sławomir Górniak.

Zespół redakcyjny: dr hab. Jerzy Ciborowski (redaktor prowadzący), mgr inż. Piotr Jędrzejczyk, mgr inż. Zofia Przybylski, mgr inż. Dorota Michałowska, mgr inż. Elżbieta Zawadzki, Andrzej Smoluk, Mieczysław Luty, mgr inż. Andrzej Leśniak, Katarzyna Szuszkiewicz.

Redakcja techniczna: Irena Olszewska, Grażyna Klamut.

Dział sprzedaży: Zbigniew Targalski

Adres wydawcy i redakcji:

37-700 Przemyśl, ul. Łukasieńskiego 7

tel (0-16) 678 33 19

e-mail: praha@rusnauka.com

Druk i oprawa:

Sp. z o.o. «Nauka i studia»

Cena 54,90 zł (w tym VAT 22%)

Materiały XII Międzynarodowej naukowo-praktycznej konferencji «Strategiczne pytania światowej nauki - 2016» Volume 4.
Pedagogiczne nauki. : Przemyśl. Nauka i studia - 104 str.

W zbiorze ztrzymają się materiały XII Międzynarodowej naukowo-praktycznej konferencji «Strategiczne pytania światowej nauki - 2016». 07 - 15 lutego 2016 roku po sekcjach: Pedagogiczne nauki.

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Żadna część ani całość tej publikacji nie może być bez zgody

Wydawcy – Wydawnictwa Sp. z o.o. «Nauka i studia» – reprodukowana,

Użyta do innej publikacji.

Ключевые понятия

Сюжетно-ролевая игра, дети с ограниченными возможностями здоровья, игровая обучающая ситуация, образовательная область, игровые компетенции.

Согласно «Закона об образовании в Российской Федерации» от 29.12.2012 N 273-ФЗ дошкольное образование становится первым уровнем общего образования. Оно остаётся в отличие от общего образования необязательным, но существенным образом меняется отношение к дошкольному образованию как к ключевому уровню развития ребёнка. Известно, что дошкольное детство – это главный и самый ответственный этап, когда закладываются основы личностного развития: физического, интеллектуального, эмоционального, коммуникативного. Это период, когда ребёнок начинает осознавать себя и своё место в этом мире, когда он учится общаться, взаимодействовать с другими детьми и со взрослыми, что обосновывается положениями федерального образовательного стандарта дошкольного образования от 17 октября 2013 г. №1155. Главный принцип Стандарта – сохранение уникальности и самоценности дошкольного детства как важного этапа в развитии человека. В рамках образовательного процесса педагоги должны обеспечить живое, заинтересованное общение ребёнка со взрослыми и сверстниками в разных видах детской деятельности соответствующих возрасту, ведущее место среди которых по – прежнему отводится игре. Работа по ФГОС ДО предполагает таким образом построить образовательную деятельность, чтобы игровая ситуация стала частью жизни ребёнка.

Однако в последние годы в связи с социальными изменениями в обществе, информатизацией, а также усиленной подготовкой ребёнка к обучению в школе из мира детства, к сожалению, уходит игра. Перестают создаваться или распадаются детские дворовые сообщества. Социальный мир ребёнка становится замкнутым, ограниченным общением с близкими людьми или виртуальным общением.

Необходимо заметить, что в настоящее время контингент воспитанников массовых дошкольных учреждений составляют дети, как с нормальным ходом психического развития, так и с различными вариантами психического дизонтогенеза. В этой связи Стандарт акцентирует внимание на необходимость коррекционной работы и/или инклюзивного образования, что должно обеспечить коррекцию нарушений развития различных категорий детей с ограниченными возможностями здоровья, освоение детьми образовательной Программы, их разностороннее развитие с учетом возрастных и индивидуальных особенностей и особых образовательных потребностей, социальной адаптации. Конечно же, особое внимание в коррекционно-развивающей работе с данными детьми уделяется игровой деятельности.

Сегодня дошкольное образование призвано вернуть в детство игру. Ту самую, познавательную, исследовательскую, творческую, в которой ребёнок учится общаться, взаимодействовать, с помощью которой он познаёт мир, отношения объектов и людей в этом мире. Это игра, в которой ребёнок «примеряет» на себя

2. Оқушылардың бойында өз беттерінше шығармашылықпен ойлау қабілеттіліктерін тәрбиелеп, оны дамытуға көңіл бөлу;

3. Табиғат пен өндіріс орындарында өтетін физикалық құбылыстар мен теориялық болжамдардың арасында кездесетін қарама-қайшылықтарды айыра білуді үйрету;

4. Ізденушінің бойында зерттеу жұмысының өзіне дейінгі ғалымдардың жасаған жұмыстарынан артықшылығын көрсете білу қабілеттілігін қалыптастыру.

Жоғарыда келтірілген шарттар орындалғанда ғана біз ғылымда үлкен жетістіктерге жететін мамандар даярлаймыз.

Әдебиеттер тізімі:

1.С.Тұяқбаев және басқалар.»Физика»,11-сынып есептер жинағы. Мектеп, Алматы 2011ж.

2. Мясиков Г.Я. ,Буховцев Б.Б.Физика: орта мектептің 10-кл.арналған оқулық – Алматы : Рауан, 1991. – 255б.

3.Т.Бижігітов, Е.Гудеклі, А.Сембиева сұйықтардың тұтқырлық коэффициенттерінің температура мен магнит өрісіне тәуелділігін зерттеу. //Механика және технологиялар. №4. 2015

К.пед.н., доц. Ісаєнко Т.К.

К.філософ.н., доц. Мартинюк В.М.

*Полтавський національний технічний університет імені Юрія Кондратюка,
Україна*

ДОМІНАНТА НАЦІОНАЛЬНИХ ТРАДИЦІЙ У ФОРМУВАННІ МОРАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ ОСОБИСТОСТІ

Термін «традиція» походить від латинського «*traditio*», що в перекладі означає – «передача». Відомо, що традиції, як соціологічне і соціально-психологічне явище, усталено відображають спадкоємність соціального досвіду, закріплення і розвиток певних суспільних відносин у конкретно-історичних умовах. Традиції – широке філософсько-педагогічне поняття. Цінність їх, як стверджує А.М. Бойко, полягає в тому, що звернення до традицій забезпечує примноження кращих психічних якостей українського народу, його емоційних та інтелектуальних особливостей, усього менталітету нації. Усі прогресивні традиції українського народу мають народознавчий, національно-культурний, високоморальний характер. Вони є реальними детермінантами навчально-виховної діяльності всіх типів сучасної школи [1, с. 47]. Існують різні погляди дослідників традицій стосовно їх належності до сфери суспільної

свідомості, зокрема – моральної культури. В.О. Руднев, наприклад, стверджує, що традиції – це «елементи соціального і культурного надбання, яке передається від покоління до покоління і зберігається протягом тривалого часу» [8, с. 7]. Глибоко моральну сутність та духовну велич традицій, їх вплив на особу розкрили дослідники етнопедagogіки: М.П. Драгоманов, М.І. Костомаров, З.П. Васильцова, М.Г. Стельмахович, В.Т. Скуратівський, Є.І. Сявакко. Серед видань, присвячених дослідженню української народної педагогіки останніх років, визначається тенденція посилення уваги до питань морального впливу традицій на формування особистості (В.Г. Довженюк, Ю.Д. Руденко).

Військові традиції, на нашу думку, можна розглядати як ті правила, звичаї та норми поведінки військовослужбовців, пов'язані з виконанням бойових завдань і несіння військової служби. Зміст цих традицій визначають історичні умови формування, суспільний і державний лад країни, панівна ідеологія та призначення збройних сил. Для військових традицій характерні масовість, стійкість, наступність, емоційність, символізм, яскравість проведення ритуалів, чітка організованість, глибокий моральний зміст та чуттєво-наочна форма проведення.

«Якщо традиція, – вважає Г.І. Піреєва, – конгломерат, що склався історично, система певних ідей, неписаних правил, законів поведінки, взаємовідносин, сукупності поглядів, що охоплюють широку сферу (від загальної структури об'єктивного світу до правил поведінки в сім'ї), то, природно, вона не може виникнути одразу в усій повноті та системності. Тому дослідники достатньо часто застосовують метод членування традицій на їхні елементи» [6, с. 91]. Саме такого підходу дотримується О.І. Першиц [5, с. 71]. У структурі традицій він виділяє три шари: ідею (уявлення); звичай (певне правило поведінки); обряд (символічне втілення звичаю).

Проблемам військових традицій, їх історії, суті, впливу на діяльність Збройних сил присвячено немало досліджень. До них можна віднести роботи таких авторів, як І. Буркут, М.Й. Варій, Ю.А. Галушко, Ю.І. Зверев, В.В. Іванов, А.І. Каменев, В.П. Новіков, Л.В. Рошин та ін.

Різним аспектам використання традицій у процесі виховання військово-службовців армії і флоту велику увагу приділено в працях О.В. Барабанщикова, О.Д. Глоточкина, П.М. Городова, В.П. Давидова, М.С. Кравчуна, Е.П. Утлика, М.Ф. Феденка та ін.

Досліджувати такий феномен, як військові традиції, неможливо без їх класифікації. Основою для цього можуть бути різні критерії, ознаки і принципи. Так, Л.В. Рошин класифікує традиції за принципом історичного підходу (традиції громадянської війни, мирного будівництва, Великої Вітчизняної війни і т. д.); за ступенем використання (часткові й загальні); за сферою виявлення (бойові, ратно-трудова, традиції військового побуту) [7, с. 27]. О.Д. Глоточкін розрізняє традиції за змістом (революційні, бойові, трудові, службові, побутові, спортивні); за сферами вияву (правові, художні, релігійні тощо); за приналежністю до різних спільностей людей (професійні, територіальні, внутрішньо-колективні, змішані та ін.)

Без парной работы вообще нельзя обойтись в развивающем обучении, так как, во-первых, это дополнительное мотивационное средство вовлечь детей в содержание обучения, а во-вторых, это – возможность и необходимость органически сочетать на уроке обучение и воспитание, строить человеческие и деловые взаимоотношения детей. На уроках литературного чтения возможно применение следующих видов работ в паре: разучивание, пересказ, составление плана, объяснение, обмен опытом, сочинение, решение орфографических задач, проверка техники чтения, взаимопроверка домашнего задания.

Использование парной формы работы позволяет не только обеспечить контроль над ходом процесса усвоения и овладения всей информацией, но и решить ещё одну важную задачу: учащиеся, контролируя друг друга, постепенно учатся контролировать и себя, становятся более внимательными.

Всё это соотносится и с реализацией воспитательных задач по формированию социально активной личности, ориентирующейся в современном мире. Следовательно, коммуникативная компетенция становится частью культурной компетенции, ведёт к повышению общей гуманитарной культуры личности, формированию у неё высоких творческих, мировоззренческих и поведенческих качеств, необходимых для включения её в разнообразные виды деятельности.

Литература

1. Послание Президента Республики Казахстан «Социально-экономическая модернизация – главный вектор развития Казахстана». – Астана, 2012.
2. Королькова Л.В., Лебедева Н.Б. Групповые формы взаимодействия младших школьников/Начальная школа.-2007.- № 2.

Лаврова Г.Н.

доцент кафедры развития дошкольного образования ГБУ ДПО ЧИППКРО, к.п.н.

ИГРОВАЯ ОБУЧАЮЩАЯ СИТУАЦИЯ КАК СРЕДСТВО ФОРМИРОВАНИЯ СЮЖЕТНО-РОЛЕВОЙ ИГРЫ У ДЕТЕЙ ОГРАНИЧЕННЫМИ ВОЗМОЖНОСТЯМИ ЗДОРОВЬЯ

Статья посвящена исследованию особенностей диагностики игровой деятельности детей с ограниченными возможностями здоровья, обобщены и выделены основные игровые компетенции в соответствии с ФГОС ДО. Определены основные психолого-педагогические рекомендации по обучению детей игре в процессе игровых обучающих ситуаций как одной из форм совместной деятельности педагога и ребенка.

- умение критично, но не категорично оценивать мысли и действия других людей и др.

Коммуникативная компетенция формируется на основе человеческого общения. Основными источниками приобретения коммуникативной компетенции являются опыт народной культуры; знание языков общения, используемых народной культурой; опыт межличностного общения; опыт восприятия искусства. И приобретения эти в основном осуществляются на уроках русского языка и литературного чтения уже в начальной школе, так как наилучшим источником пополнения словаря школьников, несомненно, служат словарная работа, проводимая на уроках русского языка; произведения художественной литературы, изучаемые на уроках литературного чтения; классические образцы; речь интеллигентных людей, в первую очередь, учителей. Не менее важно очищение речи школьников от ненормативной лексики, диалектизм, жаргонизмов.

Ситуации, создаваемые на уроках литературного чтения, направлены на то, чтобы ребенок пропустил через себя поступки, совершаемые литературным героем, учился бы верить, дружить, любить, анализировать различные жизненные ситуации. Такой подход обеспечивает развитие речи ученика, учит вступать в диалогические споры о перевоплощении литературных героев, дает прекрасную возможность развития монологической речи, т.е. способствует развитию коммуникативной компетенции.

Для развития коммуникативной компетенции необходимо использовать:

- проблемно-диалогическое обучение;
- игровые приемы (викторины, познавательные игры, ролевые игры и т.д.);
- задания, направленные на развитие литературных способностей и творческого воображения;
- работу в группах [2, 13-14];
- работу в парах.

Учителю важно научить ребенка правильно выражать свои мысли, а также научить уважать своих товарищей и уметь слушать их.

Так, проблемно-диалогическое обучение учит умению успешно общаться друг с другом, вести дискуссию, предоставляет возможность переживать чувство сопричастности к совместному коллективному поиску истины, обеспечивая творческое усвоение знаний посредством специально организованного диалога.

Игра способствует стимулированию деятельности школьников, она увлекает их, повышает их интерес к урокам, следовательно, они работают на уроке с огромным интересом, что способствует развитию коммуникативной компетенции и лучшему усвоению знаний.

Работа в группах способствует сплочению коллектива. В группе ребятам предоставлена возможность высказать свое мнение, послушать мнение других ребят, у них вырабатывается умение работать именно в команде, школьники учатся выслушивать мнение своих товарищей по группе, анализировать сказанное.

[3, с. 18]. Е.П. Утлик розділяє традиції на три категорії: ціннісно-історичні, традиції – звички або звичаї і військові ритуали та свята. У свою чергу, ціннісно-історичні ділить на дві групи – історичні і власне ціннісні. За своїм предметним змістом, тобто за тією сферою військової діяльності або побуту, яку вони контролюють, звичаї, на думку Е.П. Утлики, розподіляються на комунікативні та діяльнісні. Традиції, що автор відносить до третьої категорії, – це ритуали, що, як правило, являють собою форми бойової діяльності минулого, які використовуються з навчально-тренувальною і виховною метою. Свята виконують морально-психологічну функцію і створюють святковий настрій воїнів, забезпечують повноцінний відпочинок, згуртовують за рахунок емоційного піднесення і залучають до військово-історичних та моральних цінностей [9, с. 23].

Аналіз педагогічної, психологічної та філософської літератури, а також дані експериментальної роботи дозволили нам класифікувати військові традиції з точки зору виховання моральної культури військовослужбовців за поширеністю їх побутування. Традиції, на нашу думку, можна розподілити на типові, яких дотримуються в Збройних силах України в цілому (прийом молодого поповнення, прийняття присяги, прощання з Бойовим прапором тощо); специфічні, які характерні для певного виду Збройних сил – Сухопутних військ (вручення особовому складу підрозділів військових частин зброї після прийняття присяги, закріплення бойової техніки, перше бойове чергування, виконання першого пострілу з гармати в артилеристів, виконання першого штатного пострілу в танкістів і т. і.); Військово-Морських Сил (щоденне підняття військово-морського прапора, урочисте вручення стрічки з назвою військово-морського навчального закладу після проходження курсу молодого бійця, приспущення військово-морського прапора на кораблях під час їх зустрічі у відкритому морі тощо); Військово-Повітряних Сил (нанесення зірок по лівому борту носової частини літака після успішного пуску бойових ракет, винесення Бойового прапора військової частини на злітну смугу після виконання бойових завдань тощо); одиничні, які побутують в окремих військових формуваннях (наприклад, закладення алеї випускників, прийняття Кодексу честі офіцерського корпусу на урочистому шиківанні, присвяченому черговому випуску молодих лейтенантів тощо).

Слід зауважити, що розроблена нами класифікація традицій, які мають моральне значення, досить умовна, тому що деякі з них, започатковані в певному колективі, згодом можуть використовуватися в інших військових підрозділах або стати типовими для Збройних сил в цілому.

У науковій літературі трапляється ототожнення понять «традиція», «звичай», «обряд», «ритуал», «церемонія» і т.п. Такий підхід, на нашу думку, є недостатньо обґрунтованим. Традиція може бути розглянута в основному ряді з цими поняттями тільки у вузькому значенні. Звичаєм можна назвати форму наслідування типових форм життя суспільства, норм, дотримання яких стало звичним. Звичка є механізмом забезпечення сталості і передачі звичаю. Поняттям «обряд» ми найчастіше користуємось для визначення стереотипованих дій,

які символізують ту чи іншу подію, що колись мала практичний смисл, і сьогодні застосовуються як емоційно-етичне супроводження того чи іншого акту. Говорячи про ритуал, як правило, мають на увазі таку систему дій, яка майже не відрізняється від обряду і ґрунтується на закріпленні форми поведінки, офіційності, особливої тотожності й символізує значимі державні події та урочисті акти. Порядок проведення ритуалів звичайно регламентований відповідними документами. Поняття «церемонія» найчастіше визначається встановленою послідовністю проведення різних придворних і дипломатичних актів. І обряд, і ритуал, і церемонія об'єднані символічним значенням того, що відбувається. Вони не спрямовані на одержання реальних результатів, що відрізняє ці поняття від звичаю, де стандартизовані дії мають практичне значення. Ритуал, обряд і церемонія є зовнішнім виявом традиції.

Чітко зумовлену значущість для військовослужбовців має символ (художній образ, що умовно передає яку-небудь думку, ідею, переживання). Наприклад, такі символи, як Державний герб України, Державний прапор України, прапор військової частини та інші повинні утворити найбільш актуальні морально-психологічні стереотипи, які б забезпечили максимально можливе напруження емоційних і фізичних сил у період їх підтримки й захисту. Бойовий прапор для воїна повинен стати втіленням почуттів високого соціального звучання: відданості Вітчизні, любові до свого народу, честі, дружби, непорушного військового братства та ін.

Важливим у функціонуванні того чи іншого символу у військовому підрозділі, – як вважає М.Й. Варій, – є те, що він не тільки інформує, але й організовує, підводить емоційно-вольові здібності військовослужбовця до тієї межі, де починається дім. Саме діяльна природа символу визначає його провідне місце в обрядотворчості [2, с. 10]. Слід зауважити, що при цьому символи виконують такі функції: по-перше, активно впливають на формування позитивних почуттів; по-друге, забезпечують виховний ефект свят і обрядів, які проводяться; по-третє, мобілізують емоційні й фізичні сили на виконання завдань військової служби в мирний і воєнний час.

Український народ має багатовікові військові традиції, бо українці завжди мали славу хоробрих, дисциплінованих вояків. Дружинники і ратники Київської Русі заклали підвалини вітчизняного лицарства у кращому розумінні слова. «Можна дивуватись, як за умов виснажливої боротьби воїни та майстри Галицько-Волинської Русі в останнє сторіччя її самостійного існування зуміли розвинути озброєння, реформувати тактику, запровадити металну артилерію, перейти до будівництва кам'яних укріплень. Зліт військової справи спирався на спадкоємність традицій...» [4, с. 84].

Соціальної свідомості українців з давніх-давен були притаманні принципи демократичності – все вирішувала громада, віче, козацьке коло. За таких умов надзвичайно великої ваги у формуванні міжособистісних відносин набувала громадська думка.

ленію речевого опыта, общению. Следовательно, развитие коммуникативной компетенции учащихся начальных классов – актуальная задача воспитательно-образовательного процесса начальной школы.

Значение коммуникативной компетенции велико. Во-первых, она влияет на учебные успехи; во-вторых, на процесс адаптации ребенка к школе, его взаимоотношения в классном коллективе; в-третьих, она является ресурсом эффективности и благополучия будущей взрослой жизни ребенка.

Всем известно высказывание Антуана де Сент-Экзюпери о том, что: «Единственная настоящая роскошь – это роскошь человеческого общения». Проблема культурного общения школьников – одна из самых важных сегодня в организации социальной учебной среды. Ребенок, который мало общается со сверстниками и не принимается ими из-за неумения участвовать в общении, быть интересным окружающим, чувствует себя уязвленным, отвергнутым. Это приводит к пониженной самооценке, неуверенности в своих силах, замкнутости. И, как следствие, к слабой успеваемости по учебным предметам.

Какие же актуальные проблемы развития коммуникативной компетенции у младших школьников существуют в настоящее время?

Во-первых, снижение уровня читательской культуры (художественную литературу сейчас читают единицы школьников); во-вторых, снижение уровня индивидуального словарного запаса (так, абитуриенты, поступающие в ТарГ-ПИ, не знают значений общеупотребительных слов и, следовательно, не используют их в своей речи); в-третьих, низкий уровень сформированности индивидуально-личностных оснований для коммуникативной компетенции.

Это отражается на результатах и качестве речевых умений, способностей к конструктивному диалогу, последующей социальной самореализации и продуктивности.

Задача педагога вовремя увидеть эти проблемы и помочь ребенку наладить отношения с окружающими, чтобы этот фактор не стал тормозом на пути развития его личности. Поэтому способность общения или коммуникативную компетенцию необходимо развивать с раннего возраста.

Коммуникативная компетенция включает следующие структурные элементы:

- знание способов взаимодействия с окружающими;
- умение и навыки использовать средства языка в устной речи в соответствии с условиями общения;
- практическое овладение диалогической и монологической речью;
- овладение культурой устной и письменной речью;
- владение нормами речевого этикета в ситуациях учебного и бытового общения;
- владение навыками работы в группе, коллективе;
- способность к осуществлению учебного сотрудничества;
- владение различными социальными ролями;

Мерциёва Г. А.

Таразский государственный педагогический институт

АКТУАЛЬНЫЕ ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ КОММУНИКАТИВНОЙ КОМПЕТЕНЦИИ У МЛАДШИХ ШКОЛЬНИКОВ

В Послании Президента Республики Казахстан Н.А. Назарбаева народу Казахстана от 27 января 2012 года сказано, что «образование должно давать молодежи не только знания, но и умение их использовать в процессе социальной адаптации» [1,3], успешность которой находится в полной зависимости от владения коммуникативной компетенцией.

Коммуникативная компетенция – основа практической деятельности человека в любой сфере жизни. В современном обществе особенно ощущается потребность во всесторонне грамотных людях, свободно владеющих навыками устной и письменной речи. Так, российский академик Рождественский Ю. А. говорит: «История общества показывает, что процветание общества зависит не от экономики и техники и даже не от общей культуры, а от культуры слова». Это значит, что профессиональные, деловые контакты, межличностные взаимодействия требуют от современного человека развитой коммуникативной компетенцией, т. е. универсальных способностей к порождению множества разнообразных высказываний, как в устной, так и в письменной речи. И именно коммуникативная компетенция играют основополагающую роль, помогая в профессиональной подготовке и трудовой деятельности.

Коммуникативная компетенция – это целостная система психических и поведенческих характеристик человека, способствующих успешному общению не только в школе, но и в дальнейшем в вузе.

В то же время базой, фундаментом всего последующего обучения, является обучение в начальной школе. Младший школьный возраст – оптимальный период наиболее активного обучения социальному поведению, искусству общения между детьми, усвоения коммуникативных, речевых умений, способов разрешения социальных ситуаций.

Для того чтобы помочь детям справиться с окружающими их сложными задачами, нужно позаботиться о своевременном и полноценном формировании коммуникативных умений.

Ребенок начинает общаться и говорить с самого раннего возраста. Хотя уровень развития реальной коммуникативной компетенции младших школьников различен, в целом он далек от желаемого. В то же время именно младший школьный возраст чрезвычайно благоприятен для овладения коммуникативной компетенцией в силу особой чуткости к языковым явлениям, интереса к осмыс-

Самобутнє звичаєве право побутувало за часів козащини у Запорізькій Січі. Козацька влада керувала воєнно-звичаєвим правом, по суті – неписаним військовим статутом. Свідомість запорожців значною мірою базувалася на повазі до традицій та заборон, котрі мали силу законів. Січ узаконила давні звичаї, місцеві обряди і народні традиції, надала їм загального значення й обов'язковості, тобто визнала їх офіційно, перетворивши на державно-правові норми. Отже, справжня скарбниця військових традицій для нас – історія українського козацтва. Науковці довели, що козацька педагогіка, названа лицарською, існувала століттями. Вона є частиною української народної педагогіки в найвищому вияві, яка в конкретних історичних умовах формувала вірність рідній землі Україні, виховувала високі ідейні, моральні, фізичні, національно-патріотичні, громадянські якості.

На початок ХХ століття припадає межа, з якої національний ідеал військової сили поступово починає трансформуватися – від виключно опоетизованого козацького зразка (війська станового, яке поєднувало військову справу з господарськими заняттями) до регулярної армії. Досвід і традиції солдат та офіцерів Великої Вітчизняної війни є визнаною, випробуваною скарбницею традицій для представників усіх видів Збройних сил України. Відродження традицій минулого, їх використання у вихованні моральної культури особового складу українських Збройних сил постає сьогодні надзвичайно важливим соціальним завданням.

Традиції у військовому колективі мають динамічний характер унаслідок часті зміни особового складу, проте їх постійними носіями є офіцери. Особлива увага, яку суспільство й держава приділяють моральним якостям, цінностям і традиціям командних кадрів, зумовлена, звичайно, тим, що в будь-якій армії світу, побудованій на засадах загального військового обов'язку, саме офіцерство є складником найбільш сталим. Офіцер є носієм традицій і виступає головним провідником їх у маси, передаючи естафету славних справ від покоління до покоління.

Уважне вивчення історії Українського війська дає нашому поколінню безліч прикладів героїзму предків, їхньої військової майстерності, славних військових традицій. Якщо наші сучасники плекатимуть найкращі традиції минулого, будуючи на них Збройні сили відродженої Української Держави, тоді повага до армії зростатиме і служба в ній стане великою честю.

Литература:

1. Бойко А.М. Теоретичні засади виховання молоді на національно-культурних традиціях українського народу / А.М. Бойко // Імідж сучасного педагога. – 2000. – №1. – С. 47 – 49.
2. Варій М.Й. Традиції у військовому підрозділі: наук.- метод. посібн. / М.Й. Варій. – Державний ун-т «Львівська політехніка». – Львів, 1997. – 31 с.

3. Глоточкин А.Д. Общественное мнение, групповое настроение и традиции в воинском коллективе и пути влияния на них / А.Д. Глоточкин. – М.: ВПА, 1971. – 139 с.

4. Історія українських військ від княжих часів до 20-х років ХХ ст. – Т. 1. – Львів, 1992. – 702 с.

5. Першиц А.И. Традиции и культурно-исторический процесс / А.И. Першиц // Народы Азии и Африки. – 1981. – №4. – С. 69 – 73.

6. Піреєва Г.І. Традиція: структура і соціокультурна матриця / Г.І. Піреєва // Наукові записки Харківського військового університету. Соціальна філософія, педагогіка, психологія. – Випуск III. – Харків, 1999. – С. 91 – 94.

7. Рошин Л.В. Философско-социальные вопросы военно-патриотического воспитания трудящихся / Л.В. Рошин. – М.: ВПА, 1982. – 81 с.

8. Руднев В.А. Праздники, обряды, ритуалы в трудовом коллективе / В.А. Руднев. – М., 1984. – 61 с.

9. Утлик Е.П. Традиции воинского коллектива: социально-психологические аспекты: учебн. пособ. / Е.П. Утлик. – М.: ВПА, 1990. – 218 с.

Bondarenko O.V., Ilyashevich N.P., Martynenko A.I.

*Irkutsk State Agrarian University named after A.A. Ezhevsky,
Russia*

PHILOSOPHICAL FOUNDATIONS OF THE COMPETENCE APPROACH TO EDUCATION

Modern problems of education, exacerbated and clearly pronounced in the Russia by transition to a market economy and the innovative type of development require a new philosophy of education. At its core, the problem of education in Russia are not unique national issues and should be considered in the global context of the transformation of the institutional foundations of education in the era of «society of knowledge» and the processes of globalization. Specifically, they are to move away from traditional models of translation of knowledge and patterns of education and suggest the implementation to the aggregate educational activities of innovations, that provide training as many people to the highly professional innovative activity and the meeting of needs of the personality in obtaining of appropriate education.

The basic principles of educational policy in Russia are defined in the Federal Law of the Russian Federation dated December 29, 2012 № 273-FL «On Education in the Russian Federation» and the target indicators are disclosed in the National Doctrine of Education in the Russian Federation until 2025, the State program «Development of Education in Russia Federation for 2013-2020», and others. According to the documents the main purpose of modernization of the Russian education system is «to ensure availa-

ми являются оба. Учащиеся, осваивая приемы изготовления изделий из шерсти и ниток, развивают творческие способности в процессе их изготовления, обучаются создавать художественные работы. Детям становится доступно изготовление простых, но очень оригинальных изделий. Продукты труда могут использоваться в качестве декоративных элементов для украшения помещений, выставочных экспонатов, сувениров для продажи. Конечный результат доставляет радость детям, способствует развитию уверенности в себе, повышает интерес к труду.

Изготовление работ в технике «валяние шерсти» представляет собою определенную последовательность отдельных операций. Учащиеся осваивают весь цикл от начала до конца, но с разной степенью самостоятельного участия в выполнении операций. Первый круг является больше наблюдательным для ученика, степень его участия в каждой операции незначительна. С каждым следующим кругом степень участия взрослого уменьшается, а самостоятельность ученика возрастает. Обучение техническим приемам валяния идет параллельно с решением другой важной задачи: развитием у ученика творческого отношения к работе. Ученик вовлекается в процесс обсуждения будущего рисунка, выбирает цвет войлока.

Формирование навыков самообслуживания и хозяйственно-бытового труда должно быть системным и последовательным. Следует кропотливо и методично обучать учащихся с особыми образовательными потребностями порядку одевания и раздевания. Воспитывать умение замечать неопрятность в одежде, приводить себя в порядок, развивать чувство удовлетворения от чистоты и порядка. Учить учащихся выполнять элементарные трудовые поручения (разложить ложки, вытереть доску, полить цветы и т.д.).

Следует вести работу по формированию элементарных санитарно-гигиенических навыков. Учить детей самостоятельно пользоваться носовым платком, салфетками, расческой, соблюдать этапы утреннего и вечернего туалета, шнуровать обувь, убирать посуду после еды.

Дети с особыми образовательными потребностями при соответствующих условиях могут овладеть трудовыми навыками. Положительных сдвигов в подготовке к труду можно достичь только при положительном отношении ребенка к тому, что предлагает взрослый. Важнейшая особенность трудового обучения и воспитания состоит в том, что оно должно быть строго дифференцировано и носить коррекционный характер.

Литература:

1. Воспитание и обучение детей во вспомогательной школе: Кн. для учителя / Под ред. В. В. Воронковой. – М.: 2000. – С 142

2. Мачихина В.Ф. Внеклассная воспитательная во вспомогательной школе-интернате. Под ред. В.П. Провоторова. – М.: «Просвещение», 2000. С – 125